

Visst är tillvaron underbar

Packar en liten väska med det nödvändigaste för två dagar i Visby. Det var på den tiden det var så populärt med så kallade "teambuilding". Företaget tyckte att vi arbetskamrater skulle lära oss att trivas med varandra och därmed skulle mer och bättre jobb utföras. Klart att vi trivdes med varandra på sådana resor. God mat och dryck i en trevlig miljö långt ifrån arbetsplatsen. Tillbaks på jobbet var det som vanligt igen.

Vi samåkade till flygplatsen för att ta morgonplanet. Efter en stötig landning på Visby flygplats fick vi en guidning genom staden och därefter en god lunch på ett trevligt ställe. Oj vad vi trivdes. Buss till hotellet som, vad jag minns, låg en bit norr om Visby och incheckning. Det vill säga vi fick varsin nyckel och ett rumsnummer. Nu var det ingen teambuildning längre. Vi skulle sova i varsitt rum. I hissen på väg upp till rummet spelades sån där hissmusik som också blivit populärt. När jag gick längs korridoren för att leta upp mitt rum lade jag märke till att det spelades korridormusik också. Mina kamrater hade hittat sina rum och så småningom hittade jag också mitt. Längst ut i korridoren och högst upp. Långt till baren alltså. Jag låste upp och steg in i rummet och genast började TV:n spela musik och en text visade att jag var välkommen till hotellet och att någon hoppades att jag skulle trivas. Det finns rumsmusik också tänkte jag. Gardinerna i rummet var fördragna så jag gick dit och drog isär dessa.

Då! En otroligt vacker vy över ett vågigt och solbelyst hav öppnade sig samtidigt som TV:n började spela "Vilken underbar värld". Fast på engelska förstås, eftersom det var Ludde Armstrong som sjöng. Hela resan var räddad.

Många år senare på Vallnäset. I dag har jag klippt gräset som blivit onödigt långt efter några dagars frånvaro. Jag hade skjutsat hem hustrun för hon hade några åtaganden. Det verkar som om hon gärna vill vara här under myggperioden. Det är ju nu i september som vistelsen är som bäst utan insekter och klara fina dagar. Jag har också röjt lite i skogen, burit in ved, gjort om ventilationen i kammaren och lite annat som hör till ett torp. Solen har försvunnit ner bakom tallarna i väster. Mörkret har lagt sig och middagen och disken är överstökad. Sitter och läser och radion spelar diskret i bakgrunden. Tittar ut ibland och ser en del stjärnor på den svarta himlen. Det börjar dra ihop sig till kvällskaffe. Kaffebryggaren står vid fönstret mot öster. Jag står och måttar upp kaffe och tittar samtidigt ner mot ån som stilla flyter förbi.

Då! Jag stannar upp med det jag gör och tittar förundrad ut genom fönstret upp mot berget på andra sidan ån. Det blir ljus mellan tallarna längst upp på bergskränet. Se där, månen är på väg att visa sig. Oj då. Det är till och med en fullmåne. Inte en kall blå måne som det brukar vara den här tiden utan en svagt röd. Samtidigt hör jag i radion "Vilken underbar värld". Fast på engelska förstås, eftersom det är Ludde Armstrong som sjunger.

Lars Holmqvist